

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 21 јун 2011 17:14

Приближава се још једна годишњица Сребренице па ће се изнова поставити сва стара питања: Шта се тамо стварно догодило? Колико је људи страдало? Ко је крив? Коначне одговоре на ова и многа друга питања из сребреничке сложене нећемо имати још за неко време. Битно је да се наша сребреничка база података непрекидно шири и да слика постаје све јаснија, а хипотезе које су засноване на чињеницама, за разлику од пропаганде и хистерије коју она подстиче, множе се. Та емпирички утемељена слика има врло мало додирних тачака са политички исконструисаним званичним наративом о тим догађајима, а у многим кључним аспектима она је са том „службеном истином“ у непомирљивом сукобу.

Ми морамо бескомпромисно инсистирати на поштену истраживању Сребренице које искључује политику и које се ослања на научно утврђене и проверљиве чињенице. Само на тај начин деконструисаћемо званичну причу, која је већ у огромној мери уздрмана. Али паралелно са тиме ми имамо обавезу да жигушемо српске помагаче те лажне званичне приче јер без њиховог доприноса и опортунистичког учешћа та прича изгубила би велики део свог привидног кредибилитета.

Наравно, паукова мрежа „невладиних организација,“ специфично формираних и плаћених [\[1\]](#) да делују као моћна група за притисак, једна је од кључних компонената у систему који се користи за наметање пропагандних фикција у обланди историјских истина. Али поред све логистичке подршке коју ове групе уживају њихов учинак у извршавању постављених задатака био би незнатан без активне сарадње поткупљене коалиције српских фалсификатора Сребренице, а то је у првом реду локална српска политичка и интелектуална номенклатура.

Два примера, један из Србије, други из Републике Српске, илустроваће о чему је реч. У Србији, у односу на Сребреницу, емблематичан пример била је недавна Декларација о Сребреници коју је после жестоких притисака на посланике и уз потпуно занемаривање мишљења огромне већине грађана Народна Скупштина већином од једног гласа усвојила крајем марта прошле године. По свим применљивим нормалним политичким принципима та резолуција (касније козметички преименована у декларацију) представља неописиви апсурд. Државу Србију нико и не оптужује за „геноцид“ у Сребреници, а Међународни суд правде у Хагу у пресуди по тужби Босне и Херцеговине Србију је изричито ослободио фактичке одговорности. Други суд, такође у Хагу, који се бавио тим питањем, а то је МКТБЈ, познат као Хашки трибунал, отворено је политичке природе и његове оцене и пресуде суштински су спорне и биће предмет озбиљног стручног

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 21 јун 2011 17:14

преиспитивања када за то буде наступио тренутак. Виђење тог суда у вези са догађајима у Сребреници и начин како он фиксира кривицу имаће одређену политичку и пропагандну тежину само док буде трајао светски утицај његових спонзора, али правно његови закључци су без икаквог дејства и они не могу бити разлог за усвајање акта којим се кривица прихвата у име једне државе. То је посебно тачно у случају где чак тај суд никада није ни утврдио да Србија сноси кривичну одговорност за злочине у Сребреници. Најзад, сама радња до дана данашњег, после петнаест година, остаје нерасветљена. За једине познате извршиоце – припаднике Десетог диверзантског одреда – нико не може са сигурношћу да докаже коме су формацијски припадали и за чији су рачун радили. Једина извесна ствар у вези са њима је то да су они дејствовали као тајанствена и етнички разнолика јединица усред једног суровог сукоба који се одвијао управо на етничкој основи. У оквиру тог сукоба они су били једна врло сумњива и неприродна појава, а као повод за осуду и изнуђено покајање Србије у вези са њиховим поступцима, они делују још чудније и неприродније.

Али оно што се одмах мора истаћи је да суштина тих притисака није задовољење правде, а још мање је служење вишим моралним начелима. Наш следећи пример, из Републике Српске то још упечатљивије илуструје. Сврха тих притисака је у првом реду конструкција и наметање једног лажног историјског наратива који се потврђује уз сарадњу и признање жртве и који самим тим амнестира кривце за рат у бившој Југославији. [2] Извештај Комисије за Сребреницу Владе Републике Српске, написан под диктатом тадашњег високог представника у БиХ Педија Ешдауна и усвојен од стране највиших тадашњих институција РС, све у страху да не буду смењени и подвргнути санкцијама „међународне заједнице,“ може за то да послужи као школски пример. На крају се и овде поновила класична српска прича. Пресудну улогу одиграо је лични егоизам једног малог броја појединаца, престрашених од могућих последица непослушности, а истовремено неспремних да своје материјалне привилегије ризикују за државу за коју су само неколико година пре тога хиљаде младих људи жртвовали своје животе.

На сличан начин као што су неколико година касније поступиле њихове колеге из политичке номенклатуре Србије, тадашње руководство Републике Српске понизно је усвојило један скандалозан докуменат о Сребреници којим је потврдило низ измишљених „чињеница“ и у име српског народа Босне и Херцеговине прихватило непостојећу кривицу. Од тада, тај катастрофалан докуменат виси о врату Републике Српске као воденични камен. Кад год се помиње, то је искључиво у тенденциозном контексту доказивања да је Република Српска 2004. године „признала“ да је у Сребреници извршила геноцид и да је сваки даљи разговор на ту тему, осим у смислу прихватања одговорности и извињења за тако гнусан злочин – излишан.

Великим трудом који се на крају исплатио наша невладина организација, „Историјски

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 21 јун 2011 17:14

пројекат Сребреница“, успела је да пронађе склоњени изворни текст тог кобног извештаја који су неодговорни Срби саставили и озваничили 2004. године. Могло би се поставити питање: зашто је за тако нешто био потребан труд? Зато што су сви протагонисти овог бедног чина још од првог тренутка врло добро схватили какво зло, зарад свог личног и себичног интереса, свом народу чине. Пошто су удовољили странцима, њихова прва брига било је да трагове свога злодејанија сакрију од очију сопственог народа. Они су интуитивно и непогрешиво осетили одакле им прети права опасност: не толико од разјареног страног тиранина Педија Ешдауна, који је за непослушност у најгорем случају могао да их лиши фотеља и имовине, колико од беса изданог и изиграног народа који би их могао линчовати.

Оно чиме се по бахатости извештај комисије који је тадашња Влада Републике Српске усвојила 2004. године посебно истиче је невероватна чињеница да у вези са фактографском позадином сребреничких догађаја тај извештај представља плагијат врло специфичне врсте. То није плагијат у уобичајеном смислу како се тај појам користи у књижевној критици, него на један много беспризорнији и погубнији начин који су само гњиде могле да смисле и да спроведу. Престрављени да би самосталним и објективним истраживањем сребреничких догађаја у јулу 1995. могли доћи до резултата неприхватљивих страном тиранину, чланови комисије су се определили за једну другу варијанту. Комисија је једноставно преписала дугачке пасусе преузете из пресуде Хашког трибунала у предмету генерала Радислава Крстића, третирајући тај потпуно неозбиљан псеудоправни докуменат као веродостојан извор чињеничних података. Са становишта Педија Ешдауна то решење које су изабрали несумњиво да је било врхунац политичке коректности, али са становишта истинитог приказивања чињеница – а баш то је био формални задатак комисије – то је представљало дно слугерањског додворивања страном окупатору и презира према истини и достојанству свога народа. Влада је ипак то усвојила, а тадашњи председник Републике Српске у обраћању нацији затим је те лажи званично на највишем нивоу прихватио и за њих се у име целог народа јавно извинио. Зар је чудо што се инфамозни извештај комисије од 2004. године од тада наводи као крунски доказ да Република Српска признаје своје учешће и кривицу у геноциду и да зато не може да избегне квалификацију да је „геноцидна творевина“ коју би првом згодном приликом требало укинути?

Наша невладина организација се није зауставила на обелодањивању тог брижљиво скриваног извештаја комисије од 2004. године. Да би посрамили коалицију опортуниста и каријериста који се иза тог катастрофалног текста крију, ми смо написали наш Нацрт извештаја који се они нису усуђивали ни да замисле, али то управо јесте какав би извештај о Сребреници требало да буде да су га писали часни људи којима је стало до истине и који воде рачуна о своме народу. Разлика између та два текста је драстична и она не иде нимало у прилог корумпираним политичарима који су 2004. године бескрупулозно продали „веру за фотељу.“

Пише: Стефан Каргановић
уторак, 21 јун 2011 17:14

Мадам де Штаел је одавно написала: „Потрага за истином је најплеменитија људска делатност а објављивање истине је дужност.“ Ми смо поносни на чињеницу да смо своју дужност извршили.

[1] <http://www.nspm.rs/prenosimo/zaduzbinarstvo-u-evropskoj-srbiji.html>

[2] Орвелова чувена сентенца да „ако сва писана документа причају исту причу, онда лаж постаје историја и прелази у истину“ овде долази до пуног изражаја.